אישים באגרות הראי"ה

הרב ד"ר סיני שיפר, קרלסרוהה

רב "קהל היראים" בקרלסרוהה, מחבר שו"ת "סתרי ומגיני" וקונטרס "תספורת הזקן" · תרט"ו – תרפ"ג (1854–1922)

1 אגרות

דברי הרב קוק ודברי הרב שלמה אבינר, ונוסח האגרות המלא

igrot.shlomo-aviner.net

בקצרה

הרב ד"ר סיני שיפר נולד בכ"ז בחשוון תרט"ו (1854) בנמסטו שבהונגריה. למד בישיבת פרשבורג אצל ה"כתב סופר", ובשנים תרל"ה-תרמ"א (1875-1880) בבית המדרש לרבנים בברלין אצל הרב עזריאל הילדסהיימר, והשלים דוקטורט. אחרי כהונה בהנובר נעשה בשנת תרמ"ג (1883) רב "קהל היראים" בקרלסרוהה שבגרמניה, ושימש שם כארבעים שנה. חיבר את שו"ת "סתרי ומגיני" ואת הקונטרס "תספורת הזקן". נפטר בט"ו בחשוון תרפ"ג (1922).

הרב קוק על הרב סיני שיפר

במרחשוון תרע"ג (1912) הודה לו הרב קוק על הקונטרס ששלח, על גילוח הזקן. הרב קוק סיפר שרבי חיים מוולוז'ין נשאל, בשעה שחפף את זקנו בערב שבת, על דברי הזוהר "וי למאן דאושיט ידוי בדיקנא", והפנה את השואל ל"זוהר שלי". שם נכתב בגיליון מילה אחת: "בתער". עם זאת כתב הרב קוק ש"החוש הישראלי ביופי מסכים לגידול הזקן", ולכן זה מנהג כשר במקום שנהגו להחמיר (כרך ב', אגרת תסו).

האגרות

כרך ב', אגרת תסו: בכ"ד במרחשוון תרע"ג, מיפו: תודה על הקונטרס על גילוח הזקן, והסיפור על רבי חיים מוולוז'ין והזוהר שלו.

"ומ"מ ראוי להודות, שהחוש הישראלי ביופי מסכים לגידול הזקן"

נוסח האגרות – עם ביאור

1 האגרות שבהן נזכר הרב סיני שיפר, לפי סדר הכרכים, כל אחת עם התמצית שלה. הביאור משולב בתוך נוסח האגרות: בסוגריים מרובעים, באות קטנה ועל רקע תכלת. הוא אינו חלק מלשון האגרת

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תסו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ד מרחשוון תרע"ג - יפו **נמען:** הרב ד"ר סיני שיפר, קרלסרוהה

הרב קוק מודה על הקונטרס (על גילוח הזקן). הרב קוק מספר שר' חיים מוולוז'ין נשאל על דברי הזוהר 'וי למאן דאושיט ידוי בדיקנא', והפנה ליזוהר שלו', שבו נכתב בגיליון 'בתער'. עם זאת, החוש הישראלי ביופי מסכים לגידול הזקן, והוא מנהג כשר.

עיקרי הדברים

- גילוח הזקן - פירוש הזוהר.
- החוש הישראלי ביופי.

נוסח האגרת עם ביאור

(ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ד מ"ח תרע"ג).

(להרב ר'[4] סיני ד"ר[5] שיפר ז"ל[6] דק"ק[7] קארלסרלה

באה"ר[8] אדר"ש[9] הדר"ג[10] שליט"א[11], ואודהו בכל לב על קונטרסו הנכבד. והענין דומה אצלי להעבודה הספרותית שצייר במו"נ[12] נ"א מראשון. ["מורה נבוכים" לרמב"ם, חלק א פרק נא]

וסופר שנשאל הגר"ח[13] מוואלאזין, בעת חפיפת זקנו בעש"ק[14], מאי מצדיקי תלמידיו: "רבי זוהר", והשיבו "עיין בזוהר שלי". ובפתוח התלמיד הנ"ל[15] הזוהר מצא שכתוב בגליון על המאמר "וי למאן דאושיט ידוי בדיקנא" (נשא ק"ל) תיבה אחת: "בתער", והכונה גלוי' שהיא על שליחות יד באופן האסור, כמו "אם לא שלח ידו במלאכת רעהו". ומ"מ[16] ראוי להודות, שהחוש הישראלי ביופי מסכים לגידול הזקן, ומתוך כך הוא מנהג כשר במקום שנהגו להחמיר, וראוי להקרא "מצוה קלה" כערקתא דמסאנא.

מרוב הטרדא אקצר ואו"ש[17] וברכה מקודש, כנה"ר[18] ונפש מוקיר יפעת ערכו, דוש"ת[19] באה"ר,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. ר' - רבי
5. ד"ר - דוקטור
6. ז"ל - זכרונו לברכה
7. דק"ק - דקהילה קדושה
8. באה"ר - באהבה רבה
9. אדר"ש - אחר דרישת שלום
10. הדר"ג - הדרת גאונו
11. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
12. במו"נ - במורה נבוכים

13. הגר"ח - הגאון רבי חיים (מבריסק או מוולוז'ין)
14. בעש"ק - בערב שבת קודש
15. הנ"ל - הנזכר לעיל
16. ומ"מ - ומכל מקום
17. ואו"ש - ואומר שלום
18. כנה"ר - כנפשו הרמה
19. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו